

JAN ŠKRDLÍK

O pravdu
Je to
Láska ?

PRAMÍNKY TVÝCH VLASŮ ŘADÍ SE DO OSNOVY

ZÁVAN ZA VANOU

VE VRATKÉ BÁRCE PŘIJEL JSEM

OD KÝLU AŽ PO RÁHNOVÍ

LEHLO SI SVĚTLO

ŽITNÉ POLE

RUOTA DA VASAIO

VELETEMNÝ TRIPTYCH

- OPUSŤ MĚ BOLESTI
- NECHCI LÁSKU!
- VELETEMNOU BRANOU

VELESVĚTLÝ TRIPTYCH

- RACIONÁLNÍ VYSVĚTLENÍ
- DOKUD...
- VELESVĚTLEM VELESVĚTLÝM

PRAMÍNKY TVÝCH VLASŮ ŘADÍ SE DO OSNOVY

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

Pramínky tvých vlasů řadí se do osnovy / a noty holubičí / svým altem
vzpívají /

...tvé světlovlase *alter ego*. / Ale... /

Proč sis jen / odbarvila ty vlasy? / Cožpak nevíš, / že v bílém dni /
ta světlá osnova přestane být vidět? / A noty se ztrácejí / v prostoru /
jak bezprizorní koťátka, / co ztratila svou miskou i mámu kočičí... /

Tvůj zpěv je zkrátka možný / jen v noci... /

Pramínky mých vlasů / jsou hřebíky, / co také upevňují tóny /
...jen to *alter ego* mi nejde / ...ale co si mám jakože představovat?! /

Teď vím, / že problém je v tom, / že já si zase obarvuji vlasy na tmavo. /
Ve dne to sice jde, / ale v noci ztratí se, / co pojilo tóny dohromady, /
a ony v pekelné kakofonii / umírají v mém srdci... / spojeny prastarou
klatbou. /

Můj zpěv je možný zkrátka / jen ve dne... /

Napadá mě, / co kdybychom / pracovali oba dva spolu na směny? /
Jeden bude vždycky zpívat / a zároveň hlídat spánek toho druhého, /
odhánět bezprizornost a klatbu... /

V noci ty, ve dne já. / Víím, že to je legrační, / protože / tím pádem /
se vlastně nikdy nesetkáme, ale... / vadí nám to? /

Vždyť je tady tvoje nádherná píseň / a moje nádherná píseň! /

A VESMÍR?? /

//

Ten se přece bude /
– točit dál! ///

ZÁVAN ZA VANOU

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

Zavanou
za vanou
dva vzdechy
květů jabloňových;
jsme tady jen na chvíli,
jsme tady jen v letu,
jsme tady...
jen těm
dvěma vzdechům
– pro potěchu...

Na co tedy myslit?

Vím, lidi jsou všelijací a...
(jak Ty správně povídáš mi)
ledasčím si procházejí...

Miluji Tvůj pohled na život.
Miluji Tvůj smích pod jabloní...

Jsme tady
na dva závany

květů jabloňových,
na co tedy upřít

– mysl svoji?

Možná pojďme...
na 8 plamenů měkkých
myslit ve dvou svících
– ve dvou duších –
a také na to,
jak teče vosk rudý a bílý
po stěnách žíly
až na dno bílé vany

a na to, jak
Tobě naslouchám
a na to, jak
Ty nasloucháš mi...

Miluji Tvůj pohled na Život.
Miluji Tvůj smích pod Jabloní!

Slyšíš srdce?
Ty hodiny, co Věčnost
– odtloukají?...

VE VRATKÉ BÁRCE PŘIJEL JSEM

↑ ZPĚT NAHORU

ve vratké bárce přijel jsem / se sedmi stěžni / ve svém *Velkém voze* / se sedmi koly /
rukou chvějící se / sedmero tóny, abych / do Tebe vstoupil / – růžovými dveřmi... /
...a v tu chvíli zespoda / rozhořel se oheň / svými copy sedmi... //

uprostřed lodi / na čtvrtém stěžni / Tvé Srdce tlouklo / v zelené bubny /
to my dva... / my, souputníci dávní / tak jsme kdysi / (v minulém životě) /
tak jsme kdysi / spolu domluvili: / abych dnes usnul / po milování / s uchem blízoučko /
– na Tvoji hrudi... //

nahoře / na ráhnoví / já jsem / a také Ty / – jsi tady... /
dva provazochodci / dva mořeplavci dávní / balancujeme / bez nápovědy /
svoje věci příští / po větru posíláme / zpíváme na ráhnoví / – sami bouřliví... / – sami vratcí... /
– sami nezkušení... / dva plavčíci / – na neznámé lodi... //

a žluté slunce / pošimrá nás nad bránicí / a ubrání nás / i když narazíme /
– na útesy... / a uprostřed té nejtemnější noci / naučí nás / (ještě spící) /
– slzy proměnit / pod tvými bělostnými nadry / na tisíc hvězd rozesmátých /
– růžolících... //

a už je to tady: / otvírá se / uprostřed Tvé hlavy / – oko panny /
...já odcházím / ...a Ty přesto, že mě vidíš / – zamáváš mi /
takto jsi to chtěla... / takto je to psáno / takhle možno čísti /
v knize / jejíž listy / ráno vítr rozfouká /
– mezi plachtovými... //

a vítr křišťálový hoří / a oheň sestupuje / – na temeno hlavy /
v tom dni / – dni bouře / – dni divoké vlny / budeš akrobatkou /
která s kruhy točí / – s kruhy duhovými / – se sedmi kruhy /
– se sedmi... / – ohnivými copy... //

pro onu chvíli, Lásko / chránila jsi / pramen čisté panny / – pramen tam někde /
– pod svými bedry... / šest hlaviček máků / s ohnivými kadeřemi /
– doplní Tě nyní / abys sama zazářila / – sedmero copy... /
to bude, má Lásko / ta správná chvíle / – pro loučení /
Veliký vůz vybavím / – sedmi koly / a každé z nich / – sedmi loukotěmi... /
a odjedu / na opačný konec Vysočiny / abych zpíval o Tobě / a abych... /

– hlídal mlýny... ///

OD KÝLU AŽ PO RÁHNOVÍ

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

Klopýtáme
o slova otrávená.

Hledáme jazyk

- nový
- svěží
- neotřelý

jako svobodné hejno vrabců
v malinovém keři
sladkém a rudém
jako Tvoje přenádherné

– lůno ženy...

Nalézáme

horoucími retý
tisíckrát objevenou
píseň

Na nové lodi
milujem se
od kýlu

– až po ráhnoví...

LEHLO SI SVĚTLO

Lehlo si světlo,
lehlo si do kaluží,
když jsme se my dva
lesním stínem
– prodírali...

Lehlo si světlo,
opilé rozmarýny,
krvavé stíny
červánkovými,
plné hlíny
mezi zajíci
i zaječicemi,
lehlo si našimi
– růžovými klíny...

Pojďme mezi rmenem,
mezi blínem...
pojdme se brodit,
šplíchat nohama,
skvrny kalužové stříkat
po vlasech keřů
– jasmínových...

A světlo z kaluží
v našich nohou
zpívá,

přes klíny
dál stoupá,
přes srdce bijící
až ke kořenům
vlasů vlajících
a přes ně zpátky

– do nebe vzlíná...

ŽITNÉ POLE

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

Před Tebou leží Žitné Pole

– Cesta pro Tebe.

Jaká možnost opouštětí...

...Trojhvězdí, Dvojhvězdí i

– Samu Sebe!!!

Země je Otec, Matka je Nebe

a my

– Děti...

RUOTA DA VASAIO

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

PRELIMINARI

V to ráno prošel jsem tebou
od kyčlí až po temeno hlavy;
a dal jsem ti sílu vše opustit
i ode mne samotného
– se osvobodit...

Svobodu totiž miluji!

CORPUS I

Řekl jsem si: / „Jenom ne žádný / vrchol hory, / nesmí to být tady! /
Spíš než to, budou lepší / jižní svahy. /
Na vrcholech totiž křičí / ledové větry / a na stranách jižních /
– sladká slunce mluví...“ /
Přišel okamžik, / kdy přetekly časy / a já tě musel pohřbít. /
Skývu chleba jsem k tobě přiložil / a donesl ji / na okraj hory. /
Tam rostou jeřabiny / a zpívají všechny / nádherné stromy /
a já tě tam zabalil / i s jeřabinami / do hrsti trávy. /
Ovinul jsem tě papíry, / co se všude válí, /
a přidal krátký nápis: / „Díky!“ /
Řekl jsem si: / „Jenom ne žádný / vrchol hory, / nesmí to být tady! /
Spíš než to budou lepší / jižní svahy. /
Na vrcholech totiž křičí / ledové větry / a na stranách jižních /
– sladká slunce mluví...“ /

CORPUS II

A v nejhlubší touze / najít správný / *modus operandi* /
modlil jsem se / nevyslovitelnými slovy, /
a nepůjdu tě pohřbít / do ledové hlíny, / ale pochovám tě /
– přehluboko v srdci. /

V srdci proudí rudá, / co s jeřabinami ladí, /
a v té hloubce neuslyšíš / žádné sprosté zvuky, /
jen krev tam burácí / jako mořské vlny, /
a svým teplem vodí pryč / z náručí smrti. /
A ve věčném sporu / o konečnosti bytí, / srdce probouzí / dřímající síly... /

...to proto do ledové hlíny / nepůjdu tě pohřbít, / ale pochovám tě u sebe /
– přehluboko v srdci. /

STRASCICO

V ten večer prošel jsem tebou
od kyčlí až po temeno hlavy;
a dal jsem ti sílu vše opustit
i ode mne samotného
– se osvobodit...

Svobodu totiž miluji!

VELETEMNÝ TRIPTICH

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

1. OPUSŤ MĚ, BOLESTI

Opusť mě, bolesti / zamávám ti / usedni do lodi /
mezi čtyři větry / a pozdravuj v dáli / všechny krásné ženy /
co jsme spolu obcovali... //

Opusť mě, bolesti / mezi čtyři mraky / najdi tam ptáčka /
co jsme ho pochovali / že tam, co je teď / chci já přijít taky //

Opusť mě, bolesti / mezi čtyři hory / řekni jim / že kdysi tolik /
toužil jsem k nim dojít / ale dnes už jen chci /
rozpustit svůj život //

– v jejich modři... //

2. NECHCI LÁSKU!

Nechci utěšení / ani abyste mi rozuměli /
Nemilujte mě už, prosím! /
Nechci již cokoliv dostat od nikoho / – zde na Zemi... //

Byl-li by zde ale přece / ještě aspoň jeden člověk /
jediný človíček / kterého já bych mohl těšit / sem s ním! /
Přijď, prosím / člověče / existuješ-li! //

Jsi to Ty / anebo někdo jiný? /
Jsi to Ty / kdo strach nebude mít / říct mi: //

– „Tvé Lásky se nebojím!“ ??? //

3. VELETEMNOU BRANOU

Odměnou přišla / sprcha slz křišťálových /
– prodchnutá duhou kouzelnou, slanou, velejemnou... //

To kouzlo spočívá / v doušcích opravdových /
co všechnu neslanost / nechávají za mnou //

Mlha přede mnou / mlha za mnou... //

Jako kočka / přede život / do kterého vcházím //

– veletemnou branou... //

13. 8. 2014, Ostrava

---konec *Veletemného triptychu*---

VELESVĚTLÝ TRIPTICH

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

1. RACIONÁLNÍ VYSVĚTLENÍ...

Koherentně uchopuji / co vlastně chci / říct Ti /
– střípky svého smetí smetu / do sametu / a rozpráším Ti je /
...po talíři / – jsou barevné / – budou se Ti líbit /
na povrchu se třpytí / jako jádra jablek //

– v ráji... //

Bez „kompostu“ podvědomí / nekvetly by růže /
– na mém klíně / Slzely Tvé oči /
když umístila sis je //

– na peřině... //

Bez těch hlubin / nekvety by ostružiny /
– našimi těly / Ty květy /
co je vítr rozfoukal / a rozvál nám je //

– po posteli... //

Bez „kompostu“ podvědomí / nerostly by sasanky /
– na mé tváři / Vzdychala jsi / když umístila sis je //

– na polštáři... //

Že už je nechceš? / To je mi tak líto! / Přešlo léto /
sasanky odkvetly / uschly růže / ostružiny zčernaly //

– a už je září... //

2. DOKUD...

Jedním rázem rozhodl jsem se / že neřeknu Ti už nic /
než tu světlou báseň / Ty básně světlé /
z hlubin vykopávám / ty černé /
– zakopávám pod zem //

Rozhodl jsem se / že pro Tebe rezervuji / všechny veselé písně /
Jsou všude kolem / kdežto ty smutné / daleko /
na zakázaném stromě / ze kterého nesmí /
– jíst se //

Rozhodl jsem se / že Ti už budu / zpívat jen tu světlou stránku /
– Hudby / Tu druhou pohřbím přehluboko v srdci /
dokud nedoroste //

– Pravdy //

3. VELESVĚTLEM VELESVĚTLÝM

Velesvětlem velesvětlym / prodíráme se / po površích /
přehlubokých moří / Pod námi tma / nad námi slunce /
světelné obrazce / – tvoří //

A mračna už / přestala vyprávět / o zánicích Titaniců /
a před námi je jen / několik mil / – do přístavu //

Máš krásné plavky / ze svých krásných zlatých vlasů /
Kdo by si jen / s něčím dalším //

– ještě lámal hlavu?... //

14. 8. 2014, Ostrava

---konec *Velesvětlého triptychu*---

[↑ ZPĚT NAHORU](#)

Opravdu je to láska? je sbírka básní Jana Škrdlíka z let 2013 – 2014, které nejsou součástí žádného jiného, souběžně psaného díla.

Tato pdf internetová publikace je doplněna kresbou autora „Kouzlo tušeného“ z roku 1987.